

עין משפט  
גד מצוה

**יא** א מיי' פ"ו מהלכות מירות הלכה ח [טן] ופ"ה שם ה' יט ופ"ש כ"מ':

**יב** ב מיי' פ"ו שם הלכה ט:

**פ' הרא"ש**

טמא עצמו: ופרע עליו המעזיבה. כמו ופרע ראש האשה. שגלחו מתחתיו שהסיר את מעזיבת השדיה ולא מצי למימר כגון שנכנס לבית הקברות שונג דהתרו בו לצאת. דאמרינן בשבועות כי גמירי שדיה (באולם) [באונס] הוא דהגמיר: קרבן טומאה הוא דלא מיתרי אבל גלוחי מגלח. מדלא קתני אינו מגלח דהוי רבואה טפי: מה טעם קאמר. כלומר כיון דתנא אינו מביא טומאה ממילא ידענא דהנינו מגלח דהא בהא תליא: תנא ז' וכל מילי. כל דבר שתלוי בההרת ז' דהיינו תגלחת וקרבן: אין לי אלא ימי טומאה. פי' טומאת מת שאין עולין לו מן המנין דכתיב והימים הראשונים יפלו וכ"ש שאין ימי טומאתו עולים: ימי חלוטו מנין. אם נחלט בצירעת בימי נזירותו: ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן לצירעתו: תאמר בימי חלוטו שאין מבטל בהם את הקודמים. והא ליכא למימר דהיא גופה נילף מבנין אב שדיה סותר הקודמים. דהא אמרינן לקמן פ' ג' מינין [דף [ו]טמא [ראש] גזיר טומאה סותרת ואין תגלחת סותרת. וה"ה גמי דאמרינן טומאת מת סותרת ואין טומאת צירעת סותרת: אמרת ומה גזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת גזיר מאי לאו לתגלחת טומאה. כלומר שיגלח לסוף ז' כדין גזיר שנטמא ומחמת שיש לו דין גזיר אחר לענין תגלחת כדין גזיר: לא לתגלחת טהרה. ששערו ראוי לתגלחת אחר שישלים גזי' טהרה וכ"ז אינו מגלח אפי"ה אינן עולים ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת כדין גזיר אלא לתגלחת צרעתו שהוא טעון העברת שער קודם שיחיל למנות גזי'

## יז:

**א**לא כגון שנכנסם בשירה תיבה ומגדל. תחילת כניסתו צמקוס טמא זהיתר ולא לקי אכניסה א [אלא] כי מתרין ביה שילא בשירה וכי' פרע לו עליו המעזיבה מספקא ליה דלמא [לא] צעי שהייה או דלמא ל"ש דכל היכא דאירעה טומאה התם צעי שהייה: **ובא** חבירו ופרע מעליו המעזיבה.

דווקא צאונס דאי מרלונו אי נמי אס הוא עצמו פרע כי האי גוונא לא איצטיל לן אי צעי שהייה דצפ"צ דשצועות (דף פ'.) קאמר אהך צעיל דגזיר טמא או דילמא צאונס גמירי לה שהייה ל"ש צמוך ול"ש צפנים: הגה"ה טעון גילוח או אין טעון גילוח. פי' תגלחת דטומאה ציוס שיונא ויטהר' מטומאה דקרבן ודאי לא צעי דתתן צמתני' דמיעטיה קרא לקמן אצל תגלחת מספקא ליה אי צעי נגלח בלא קרבן טומאה או לא דלא צעי גילוח בלא קרבן: הגה"ה אצל תגלחת של טהרה ודאי צעי כשימנה" מירות של טהרה יגלח ויציא קרצנות טהרה דדין גזיר טהור:

**קרבן** טומאה הוא דלא מייתי. דמיעטיה קרא לקמן (דף יח.) הא גלוחי צעי מדלא קאמר ואינו מגלח צשציעי שלו: **מה טעם קאמר**. כלומר כיון דתמן אינו מביא ממילא ידעינן דאינו מגלח דהא בזהא תליא דהפסוקים קרוצים זה לזה אע"ג דגילוח ציוס ז' וקרבן טומאה ציוס שמיני משמע ליה דכיון דאינו מביא קרבן טומאה דאינו מגלח:

**הא** לתגלחת זה וזה שוין. פירוש תגלחת דטומאה מדלא תנא זה מגלח אינו מגלח: **תנא שביעי שזו ובא מי"א**. וכיון דתנא צשציעי שלו עולה לו מן המנין היינו משום שאינו מביא קרבן וממילא ידעינן דאינו מגלח כיון דאינו מביא קרבן: **ימי טומאה שאין עולין** לו מן המנין. פירוש כשנטמא צמת שהרי אס מנה צטהרה כמה ימים ונטמא סותר אפילו מנין הראשון כדכתיב והימים הראשונים יפלו וכ"ש ב [שאותן ימים אין עולין לו כדכתיב וכפר עליו וגו'] והיינו

כשיעהר וקדש ראשו ציוס ההוא שיתחיל מנין מירות טהרה: ימי חלוטו. שיוצב מחוץ למחנה והחליטו ומנה מקלח מירות שקבל עליו קודם שנצטרע ושוב נרפא וגילח לצרעתו מנין שיחזור למנות להשלים מירות למנין שמנה קודם צרעת וימים צבימי חלוטו לא יעלו לו מן המנין מירות אצל ימי הסגרו דודאי' עולין לו לפי שאין זקוק לגלח כמו מוחלט ואין ג [נחשבצב] לימי טומאה כמו מוחלט: הגה"ה **א**ה ימי חלוטו. שוין לימי טומאתו ד [דאין עולין למירות ה"ג ימי חלוטו אין עולין לו למירותו: **א**א אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בו את הימים הקודמים. כדכתיב והימים הראשונים יפלו וא"ת והיא גופא נילף בזהאי דינאי דימי חלוטו יבטלו הקודמים וי"ל דאיכא מיעוטא לקמן צפ' שלשה מינין (דף מד.) על טומאתו סותר ואינו סותר על תגלחת הכי נמי נימעוט ונימא דאינו סותר על החלטו: **גזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת**. ודמי לגזיר אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת ולכן לא דמי [לגזיר] לא כל שכן שאין עולין לו מן המנין: **מאי** לא תגלחת דטומאה [לא תגלחת דטהרה].

אלא כגון <sup>ה</sup>שנכנסם בשירה תיבה ומגדל ובא חבירו ופרע מעליו מעזיבה כי גמירין שהייה בבית המקדש אבל אבראי לא או דלמא לא שגא תיקו בעי רב אשי נזר והוא בבית הקברות טעון גילוח או לא כי בעי תגלחת טהור שננטמא דקא מטמא לנזירותיה אבל טמא שנזר לא או דלמא לא שגא ת"ש מי שנזר והוא בבית הקברות אפילו היה שם שלשים יום אינו עולה לו מן המנין ואינו מביא קרבן טומאה קרבן טומאה הוא דלא מייתי אבל גלוחי בעי מה טעם קאמר מה טעם אינו מביא קרבן טומאה משום דלא בעי גלוחי ת"ש <sup>ו</sup>אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שננטמא אלא טמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שננטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין מאי לאו הא לתגלחת זה וזה שוין לא הא למלקות זה וזה שוין אבל תגלחת מאי זה מגלח זהה אינו מגלח ליתנייה תנא שביעי שלו וכל מילי ת"ש <sup>ז</sup> אין לי אלא ימי טומאתו שאין עולין לו מן המנין ימי חלוטו מנין ודין הוא מה ימי טומאתו מגלח ומביא קרבן אף ימי חלוטו מגלח ומביא קרבן ומה ימי טומאתו אין עולין לו מן המנין יאף ימי חלוטו אין עולין לו מן המנין לא אם אמרת בימי טומאתו שכן מבטל בהן את הקודמין לפיכך אין עולין לו מן המנין תאמר בימי חלוטו שאינו מבטל את הקודמין לפיכך עולין לו מן המנין אמרת ומה גזיר בקבר ששערו ראוי לתגלחת אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין ראוי לתגלחת לא כ"ש שאין עולין לו מן המנין מאי לאו תגלחת טומאה לא תגלחת טהרה הכי נמי מסתברא דאי

## מי שאמר פרק שלישי נזיר

אלא. היכי דמי שאלמא דרבא: כגון שנכנס צשידה סיבה ומגדל צצית הקצרות שמפסיק צינו לצין הטומאה א ונזר צעורו צשידה שהוא טהור ואח"כ בא חצרו ופרע את המעזיבה צ שהוא תחמיו שהיתה השידה מעל ראשו: ה"ג כי גמירי שהייה צפנים אצל אנראי לא. כי גמירי שהייה כשנטמא צצית המקדש ג צפרק ידיעות הטומאה ה נטמא צצית המקדש ושהה כדי השתחויה חייב: אצל אנראי. כגון צצית הקצרות לא צעי שהייה וכיון שפרע מתחמיו את המעזיבה אע"ג דלא שהה חייב: או דילמא לא שגא. דהכא והכא צעי' שיעור <sup>ד</sup> כדי השתחויה. תיקו: צעי רב אשי נזר והוא צציוס הקצרות טעון גילוח. ציוס השציעי שלו או לא: קרבן טומאה הוא דלא מייתי. משום דלא מייתי קרבן אלא מאן דמטמא ליה לנזירותיה אצל גילוח צעי: מה טעם קאמר.

(א) ה אינו מביא קרבן ו לפי שאינו מגלח: מאי לאו הא לתגלחת זה וזה שוין. דזה חה מגלחין צשציעי שלהן: לא למלקות זה וזה שוין. וכדרי' יוחנן לעיל: [ליטנייה תנא צשציעי שלו וכל מילי. דדהכי משמע שציעי שלו עולה לו מן המנין לפי שאינו מביא קרבן ומה טעם אינו מביא קרבן לפי שאינו טעון גילוח טומאה צז' חה אין צשציעי שלו עולה לפי שיש לו נגלח צשציעי ולהקריצ קרבן צשמני ומאותו יום שמקריצ קרבן חל עליו מירות כדכתיב (צמדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש וקדש את ראשו ציוס ההוא <sup>ח</sup>דמשמע מאותו יום ואילך מירות דטהרה: פ"ש אין לי שלא יהו עולין לו מן המנין: אלא ימי טומאתו. כדכתיב) והזיר לה' את ימי נזרו וקדש את ראשו ציוס ההוא דמשמע מאותו היום ואילך שהציא קרצנותיו (ב) טו יתכפר ויתחיל למנות לימי מזר: ימי חלוטו מנין. שאס נצטרע צימי מירותו והחלטש שלא יהו עולין למנין מירותו: פ"ה מה ימי טומאתו מגלח. תגלחת טומאה ומציא קרבן צפרים: אף ימי חלוטו. דכתיב וכבש המטהר

את צגדיו וגלח את כל שערו (ויקרא ד) וכתיב [שם] וציוס השמיני יקח שני כצשים וגו' אין עולין לו: שכן מצטל בהן אס הקודמין. כדכתיב והימים הראשונים יפלו: פאמר צימי חלוטו שאין מצטל בהן אס הקודמין. כגון צנזירות מצוזה דללקמן צפרק בהן גדול וגזיר (דף טו:) תנן לה והואיל ואינו מצטל את הקודמין יהו עולים לו ימי חלוטו מן המנין: אמרס ומה גזיר צקבר. גזיר והוא צצית הקצרות ששערו ראוי כו': מאי לאו סגלחס דטומאה. דכיון שהזה ושנה וטבל מגלחין אותו וש"מ דטעון גילוח והכי משמע מה גזיר צקבר ששערו ראוי לתגלחת כו ז' אין עולין לו מן המנין ימי חלוטו שאין שערו ראוי לתגלחת טומאה אלא לתגלחת צרעת לא כל שכן דאין עולה לו: לא סגלחס דטהרה. שאס לא נכנס לקבר א"ג נכנס לקבר ונטהר ואח"כ השלים ימי מזר שהוא טעון גילוח לסוף שלשים דהכי משמע ששערו ראוי לתגלחת טהרה שאין מגלח תגלחת טומאה אלא תגלחת לסוף לו מיירי <sup>טו</sup>אצל צימי חלוטו ויאינו מגלח תגלחת טהרה אלא תגלחת צרעת לסוף ז': דאי

עומד להתגלח לכי ישלים מירות דטהרה שהרי אינו מגלח צשציעי שהרי זקוק לגלח לכשיתרפא מנרעתו לא כל שכן שאין עולין לו:

ימי

### מסורת הש"ס

(א) לקמן מג., צ [לקמן יח.], א [שבעות די:, ד] [צ"א], ה [צמדבר ו], ו [צמדבר ו]

**נוסחת הריב"ן**

(א) וזר: צ המעזיבה מעל הקבר שהוא כו': ג צדמתן צפרק: ד [כדי] ליתא צכיי: ה מי"ט אינו כו': ו קרבן טומאה: ז [וכל מילי דטמא שטר שציעי שלו כו': ח] ציוס ההוא ומנה מאותו היום ואילך: ט [ומכפר לו יתחיל: ז] (מה ימי טומאתו כו' אין עולין לו ליתא צכיי' ומה"ד מה לצבעת ימי טומאתו אין עולין לו שכן מצטל בהן: כ לתגלחת טומאה לסוף ז': ל [לסוף ל' מיירי: מ] תאמר: נ צשציעי:

### הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מה טעם קאמר. מה טעם אינו מביא: (ב) ד"ה אלא אינו וכי' שהציא קרצנותיו ונתכפר יתחיל למנות:

### גליון הש"ס

גמ' אין לי אלא ימי טומאתו. פי' לקמן דף ט ע"ב:

## הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תוס' ד"ה אלא וכו' ולא לקי אכניסה וכו' כצ"ל: [ב] ד"ה ימי טומאה שאין עולין לו מן המנין וכו' כדכתיב והימים הראשונים יפלו וכ"ש שאותן. מלת שאותן נמחק וי"צ שמנין אותן כצ"ל: ג] בא"ד לפי שאין זקוק לגלח כמו מוחלט ואין נחשוב. מלת נחשוב נמחק וי"צ שזה כצ"ל: ד] ד"ה אף ימי חלוטו שוין לימי טומאתו דאין. מלת דאין נמחק וי"צ מה ימי טומאתו אין כצ"ל:

### הגהות התוספות

1. מכות צשידה כו' נמחק וי"ל משידה כשפרע מעליו המעזיבה. 2. מכות שיונא ויטהר נמחק וי"ל שנטהר. 3. צ"ל וכשימנה. 4. צ"ל ודאי. 5. צ"ל ואין דלמנות. גזי'